

Ze zat nu rechtop — ook háár oogen waren donker en haar fijne handen kneep ze stijf samen.

„Hoe kàn ik dat nu prettig vinden. We zouden naar Zwitserland — u weet, hoe ik daar altijd op gevlást heb, nu zou 't gekund hebben — we hadden er samen al zóó vaak over gepraat, en . . . nu dit . . . Met twee kinderen kom je er lang zoo makkelijk niet toe, er uit te gaan. En den heelen zomer ben ik er mooi mee. 'k Kan nergens heen. U kunt 't me niet kwalijk nemen, Tante . . . maar wij zijn jong, wij willen óók weleens genieten.”

De oude dame zat nu heel rechtop.

Nóg scheen de zon in de kamer, nóg bloeiden de azalea en de tulpen, de begonia's en de narcissen, maar er was geen feestelijks meer.

Mevrouw Van Reeden was verontwaardigd.

Boos fonkelden haar oogen Rie tegen.

„Rie — je weet niet, wat je zegt.

Ja — je zou wel meer kinderen willen hebben, maar dan God precies voorschrijven — hoeveel en wanneer. Ik begrijp het, dat je jong bent en wilt genieten. Is dat dan géén genieten, als je zóó'n kostelijk kind in je armen hebt? Is één zoo'n kind niet tien buitenlandsche reizen waard? Nee — ik begrijp je niet. Je hebt een schat van een jongen, God wil je nóg een schat geven, en jullie zeggen: Och — wacht er nog wat mee. Als je nu nog arm was en tobben moest om rond te komen, kon ik het begrijpen — maar nu . . . nee Rie, dát valt me van je tegen.”

Rie trok wat met haar schouders.

„Och Tante, kunt u dan niet begrijpen, wat een teleurstelling het voor ons was, dat ons reisje nu niet dóór kan gaan — u weet, hoe ik er altijd op gevlást heb, al jaren, om Zwitserland eens te zien. En Leo óók. Broer is al heel gauw geboren, en nu straks alweer een tweede, nee, ik vind kinderen een zegen — maar ik had nu eerst wel eens wat willen genieten — we zijn toch òók nog jong.”

Maar Mevrouw Van Reedens oogen werden nog donkerder.

„Ja — genieten — genieten, dààr gaat 't tegenwoordig om. Maar